

מחוך החשך הרב חכמה לחקן הרב כעס ולזה אחר
אור לישנא מעליא, התקינו אור לארבעה עשר בודקין
את החמץ ההשתדלות מלד האדם שאז כבר מופיע
ממכת בכורות ויליאת מזרים שהיה ביום שאז היה
השבתה שאור מלד השי"ת. ונשתיים המס' בפדיון
הבן שניתן לכהן שהיה קדש לי כל בכור הופעת האור
מיוד חכמה קודש עלאה לה' תחאה מלכות פה תושבע"פ
כסף מזורי ה' דאברהם שנותנין לכהן אור תושבע"פ
כאמור :

ורוא ענין מ"ש (ב"ק פ' סע"א) לבי ישוע הבן
ופירש"י משחה שעושין לפה"ב ישוע מהרגמינן
פורקן והתוס' הק' דמ"מ אין שיך לשון ישוע. ויתכן
עפ"מ (ויק"ר פ' כא) ישעי ביוהכ"פ והיינו ישועה
מכל רע מחילת פונות וכו' ניתן לוחות אחרונות שיש
בהן מדרש הלכות ואגדות (כמ"ס שמו"ר פ' מו ופ'
מו) הרב חכמה לחקן הרב כעס. ושעתי בשם
הר"ק ר"מ זאוק"ל שאמר בשם רבותינו הק' זאוקללה"ה
דמעורת פדיון הבן כפ"ד תעניות והמכוון שיכולים
לחקן בו מה שמחקנים ע"י פ"ד תעניות. שהוא חיקון
לפנה"ב והוא ע"ד מה שאמרנו כ"פ במ"ס (קידושין
לא. וש"מ) עבדנא יומא טבא לרבנן שפירש"י סעודה
לתלמידים שהוא שיוכל להופיע בהם אור כי טוב ע"ד
מס"כ ויקרא אלהים לאור יום וזהו יום טוב והיינו תורה
אור ואור תושבע"פ שהוא מטלא דעתיקא וכן אי'
למ"ד בירוש' (פ' טו דשבת ה' ג) דלא נחנו ימים
טובים אלא לעסוק בהן בדר"ת. וע"י השמחה שעושה
אבי הבן לשמחת המזנה מופיע אור כי טוב על
הסעודה וכל מי שאוכל ונהנה מסעודה זו זוכה ליומא
טבא אור כי טוב אור תושבע"פ. וכן נדרש במכילתא
(בא ר"פ ט) מקרא קודש דיו"ט קדשהו באכילה ושתייה
וכסות וכפירש"י. שפ"י האכילה מכניסין קדושה ליו"ט
וכן כל סעודת מזנה עבד יומא טבא להמסובין וע"ז
יכולים לחקן הפגם ועמיו של נחש לפיות ה' משוון
מלא נהורא דנפיק מגו חסוכא וכמו שאמרנו. ובפרט
בחדש שבט שגור באות ל' כמ"ס בם' יאירס והיינו
דלדיק נקרא המוגדר מתאזה וכן שבועות אלו מאגלים
לחיקון פנה"ב וכש"כ בו סעודת פדיון הבן יכולים
לחקן כל הקלקול והפגם וזהוהת הנחש שיהיה בישראל
פסקה וזהוהמתן לנמרי כמו לעתיד ולא יהיה קמרוג
כלל קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. שישראל
קשורים בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית :

[ב] **קדיש** לי כל בכור וגו' להבין למה נלמדה משה
רבינו קדש וגו' והול"ל לו את בני
ויקדשו בכור. הענין דכתיב בני בכורי ישראל ואין

המכוון שגור העמים הם בכור דהא העמים אינם
קרויים בניס למקום כלל רק ישראל. רק המכוון עד
מלאכים שנקראו ג"כ בני אלהים וישראל בני בכורי
והוא עפ"מ (ב"ר פ' ח) אם זכה אדם א"ל אחה
קדמת למה"ש ואם לאו א"ל זכוכ קדמך וכו' דהגוף
נברא אחר למע"ב והנפש קדם למלאכים דכ' עושה
מלאכיו רוחות ויליף מינה (שם פ' ג) שבשני נבראו
וכ' ורוח אלהים מרחפת וגו' ואמרו (שם פ' ב) זה
רוחו של מלך המשיח. וכמ"ס אר"ם ר"ת אדם דוד
משיח דמשיח יהיה הסוף שיבחר נפש אדמ"ר וישראל
וגו' אח"כ הגה אנוי הורג את בנך בדרך דבקליפה
ג"כ הבכור ראשית דקליפה ובמכה עשירית נתבררו
ישראל שקשורים בשורש בני בכורי ישראל. וכמו
שאמרנו שהמכות עד פשר המדות שכל מכה נתבררו
ישראל במדה א' מתחא לעילא בסוד גוף למזרים
ורשא לישראל שיאלו ישראל מקליפה א' ונכנסו
לקדושה. והוא כמו מילה שנימול לה' ונעשה ישראל
ואקרי לדיק כמ"ס (זח"ב כה א) דכל מאן דאתגזר
אקרי לדיק. והיינו שקשור בשורש שגור ישראל. רק
מילה מרמז על קדושת הגוף של ישראל שנקרא בשם
קודש ובהיפך בשם חמורים (וכמו שנת' וירא מא' א)
וקדושת הבכור מורה על נפש ישראל שנקרא בני
בכורי שהוא רוחו של משיח שהיה ביום א' במאמר
בראשית משא"כ המלאכים שנבראו ביום ב' או ה'
(כמ"ס ריש ב"ר). ואי' (במק"ו תי' יג) והא משה
חמן הוה וכו' דא מגופא ודא מנשמתא. דיעקב גופא
שהוא כולל קדושת כל גופי ישראל שהם זרעו. ומשה
נשמתא שהוא שורש כל נשמות ישראל שהם כלל ס'
רבוא והם מס' רבוא אותיות וחלקי אותיות שבתורה
ומשה רבינו כולל כל אותיות התורה שנק' תורת משה.
וכתיב תורה זוה לט משה והול"ל כתב משה או דיבר
משה שהרי ה' לוה. רק זה הופיע משה בישראל
שהד"ת מורשה קהלת יעקב וא' (ויק"ר פר' ט) מורשה
קהלת ינאי אין כ' כאן אלא קהלת יעקב כו' ע"ש
והיינו שאף ע"ה שזדונות נעשות להם כשגנות שאין
יודעים כלל מה אכור והם נקראו בית יעקב (כמ"ס
ב"מ לג:) מ"מ יש להם חלק בתורה כמו ע"ה זה
שלא ידע כלל בתורה רק פי' פסוק זה שאביו מלמדו
כשיכול לדבר (כמ"ס סוכה מב.) זה היה חלקו שמידש
בתורה דקהלת ינאי אח"כ וכו'. וזה הופיע משה
רבינו בישראל אחר מתן תורה. אבל כאן אחר ינאי
קודם מ"ת נלמדה משה רבינו קדש לי כל בכור
שיכנים קדושה בבטורות שהם קשורים בשורש בראשית.
וגו' אח"כ ויאמר משה וגו' זכור את היום הזה וגו'
שמשה רבינו הקדים להם זכירת יליאת מזרים ושואב
בחדש